

1. Pl - ní - me, Kriste, tvo-je přá - ní
a schá - zí - me se k dí-kůvzdá - ní.
Sjed - noť nás v je - den ži-vý chrám,
kde nikdo ne - cí - tí se sám. Od-klá-dám
všechno, co je mé, při - jí - mám společné.

2. Pán mluví naší lidskou řečí, / zve ohrožené do bezpečí. /
Ať slyší každý, kdo má sluch, / co v hluku světa šeptá Bůh. /
Dej církvi bohatnout a růst / slovem svých svatých úst.

3. Vkládám, co mám, na misku s chlebem / a obsah srdce
spojím s nebem: / své slzy, strach i oběti, / práce i prosby za
děti; / to vše a víc, co znáš jen sám, / ti, Pane, podávám.

4. Přilévám do kalicha s vínem / díky za přátelství s Božím
Synem, / za slunce skryté v oblaku, / za zemi plnou
zázraků, / za bratry, sestry, s nimiž smím / sdílet se s Bohem
svým.

5. Pán o všechno se se mnou dělí / a já se bojím dát se celý. /
Uzdrav mé mělké, malé já, / ať zcela se ti odevzdá / a čerpá
sílu ze zdroje / lásky a pokoje.

6. Hlas zve a volá: Svaté svatým! / V náruči tvé se zcela
ztratím. / Tvůj dech mě křísí, zvedá dlaň, / zas šťasten jsem
a odhodlán. / Co ty chceš, Pane, chci i já, / ve všem buď vůle
tvá.

7. Ať nikdy nedozní zpěv díky / v životě všech tvých
učedníků. / I když tě ztrácí pohled náš, / ty s námi, Pane,
zůstáváš / a dáš nám sílu světu nést / nejradostnější zvěst.

8. Díky za odvahu začít znovu, / až vrátíme se do domovů. /
I my tě zveme: Vejdi k nám, / dej smysl bolestem i hrám, /
probouzej k pravdě z planých snů, / buď svátkem všedních
dnů.

T: Kancionál. Doplněk, 1986 / Kancionál, 1988

M: Vítězslav Tugendlieb, Kancionál. Doplněk, 1986 / Kancionál, 1988